

[Nina Andersen.]

er anvendt hertil af tipspengene, er steget fra 20 000 kr. i 1951—52 til 40 000 kr. i 1954—55. Det er givet, at hvis denne opgave skal løses helt igennem og løses rigtigt, vil det koste flere penge, end man får fra tipspengene, som også ministeren nævnte det i sin fremsættelsestale. Det er givet, at netop dette at hjælpe en kvinde til at kunne klare sig selv, når hun står alene med et barn, er meget vigtigt, og det er i overensstemmelse med principperne i dansk sociallovgivning at yde hjælp til selvhjælp. Jeg vil derfor gerne udtrykke min store glæde over, at denne opgave nu er flyttet hen under mødrehjælpslovens § 1.

Som nyt stk. 6 indføjes i § 1 den bestemmelse, at der af mødrehjælpsinstitutionerne kan ydes udlæg af forskud på underholdsbidrag fra det offentlige. Reglen findes nu i den gældende lovs § 3, men da der ydes fuld refusion for forskuddet, er det vigtigt, at den nu flyttes hen under § 1.

Da tiden er så fremskreden, skal jeg ikke sige alt det, jeg havde tænkt, men vil vende mig til den nye § 6 A. I den findes altså nævnt de samråd, jeg tidligere har omtalt, og som skal oprettes i henhold til svangerskabslovens § 3, stk. 3. Disse samråd skal bestå af 2 læger og en ved mødrehjælpsinstitutionen ansat person. Der er visse ting i denne bestemmelse, jeg gerne vil understrege, fordi jeg synes, de er gode og rigtige. For det første dette, at udnævnelsen gælder for 4 år. Det vil sige, at føles dette arbejde som en belastning, så ved man, at man har en vis begrænset tid at tjene i, og at man derefter kan blive aflastet.

En anden ting, som jeg finder heldig, er, at der skal være enstemmighed om afgørelsen. Det sikrer, synes det mig, en fuldt gennemdrøftet og sagligt forsvarlig afgørelse i de enkelte tilfælde, og denne garanti betrykkes yderligere gennem forslaget om et fælles navn for hele landet. Man kunne spørge: Mangler der ikke den læge islet? Jeg tror, at denne mangel opvejes ved, at man opretholder bestyrelserne for mødrehjælpsinstitutionerne; det må være en naturlig opgave for disse bestyrelser at følge med i de lokale samråds virksomhed, at vurdere den og at udtale sig derom. Også det er, synes jeg, en god ting.

Endelig foreslås det, at der i stedet for

det fællesråd, der nu findes, oprettes et tilsynsråd. Det er under omtalen af dette tilsynsråd, det i svangerskabskommissionens betænkning siges, at mødrehjælpsens omfattende virksomhed griber dybt ind i samfundslivet og ofte får afgørende betydning for det enkelte menneskes skæbne, og at det derfor er vigtigt, at hele befolkningen er med i kontrollen med arbejdet, således som det vil ske derigennem, at folketing og kommunalbestyrelser er repræsenteret i tilsynsrådet. Også dette synes jeg er rigtigt.

Man vil af det, jeg her har sagt, forstå, at i de store linier er jeg tilfreds med dette lovforslag. Det vil imidlertid, synes det mig, være vigtigt, at vi får det behandlet grundigt i et udvalg. Der er tale om nye opgaver, som mødrehjælpen skal tage op, og på enkelte punkter står jeg, som jeg har givet udtryk for, tvivlende med hensyn til, om bestemmelserne ikke burde have været mere omfattende eller have haft en noget anden form. Jeg vil derfor, idet jeg medgiver lovforslaget min bedste anbefaling, ved forhandlingens slutning tillade mig at stille forslag om, at lovforslaget henvises til behandling i et udvalg.

Ellen Poulsen: Det arbejde, der efterhånden er lagt ind under mødrehjælpsinstitutionerne, begyndte i sin tid på privat initiativ, og tanken om at hjælpe moderen og barnet, der trængte til det, vandt stærk tilslutning og mødte offervilje i store dele af befolkningen.

Det grundlag, mødrehjælpen oprindeligt blev bygget på, var, at der indsamledes så mange penge på privat basis, som der var mulighed for at indsamle til de formål, institutionen havde, og staten ydede et lignende beløb; men udviklingen førte snart med sig, at de store krav, der blev stillet til mødrehjælpen, og de mange opgaver, der trængte sig på, ikke kunne følges op af den private bistand. Udgifterne til mødrehjælpsens egentlige opgaver blev så overtaget af staten og kommunerne i fællesskab, medens de private bidrag kunne bruges til yderligere hjælpeforanstaltninger for trængende mødre under barselsperioden og efter fødslen, f. eks. til rekreationsophold o. lign.

Siden loven om mødrehjælpsinstitutio-